

Császár Levente

**TENYÉRNYYI ORSZÁG, CSEPPNYI BIRODALOM
MOCSOLÁDIA**

Borbás Zoltán illusztrációi

Sárkányok, királyok, rózsalekváros palacsinták és egyéb finomságok...

*Mocsoládia,
pici ládika,
mesék, kincsek, álmok
varázsdoboza*

2016

I.

Az első fejezetben bemutatkoznak a dolgos mocsoládok

Egyszer volt, hol nem volt, Hetedhét Hegyháton túl, de az Óperenciás Tavakon még innen, volt egy cseppnyi ország, melyet úgy hívtak:

MOCSOLÁDIA.

Noha az ország nem volt nagyobb egy tenyérnyi birodalomnál, a többi hercegség mind irigyelte, mert e gazdag országban a kincstár ezüstérmékkal volt tele, és az emberek boldogan éltek a tó partján.

„*Mocsolya, Mocsolya, olyan, mint egy pocsolya*” – csúfolódott irigykedve a többi birodalom. Bár ők sem szűkösködtek, oly bőség nem adatott meg nekik, mint ennek a cseppnyi országnak.

S való igaz, Mocsoládiának nem volt tengere, csak egy tava, de az gyönyörűsége volt, s a mocsoládok úgy szerették, mintha végeláthatatlan óceán lenne.

„*Mocsolya, Mocsolya, a Természet mocsolya*” – válaszolták a mocsoládok büszkén a csúfolódására, s nem törődtek vele, tették a dolgukat nap mint nap.

A megfáradt vándor, mikor útja során egy szusszanásnyi időre megpihent a birodalomban, úgy érezhette, ezen a szívet melengető vidéken a föld és az ég összetalálkozik. Amerre a szem ellátott, zöldellő mezők, hullámzó búzaföldek olvadtak egybe a végeláthatatlan erdőséggel. A tisztások fölött szivárvány feszült, és minden létező színét a nyíló virágokba oltotta.

A birodalom múltját legendák, regék szőtték át. Esténként, lefekvés előtt a szülők sárkányokról, tündérekéről, garabonciásokról meséltek a gyerekeknek, s a kis mocsoládok szüleikkel együtt sírtak, nevettek, vagy éppen borzongtak a tó mélyén alvó fenevad, a Virágsűrűben lakó gyógyító lények, vagy a felhőn járó garabonciások történetén.

Mocsoládiában jó király vezette a népet. Ha az emberek trónszéke elé járultak vitás ügyekben, mindig igazságos ítélet született. Zsandárja, katonája nem volt az országnak, csak egy obsitos fegyvermestere, aki az öreg, rozsdás ágyút kezelte, ha néha napján durrogatni támadt kedve a királynak. Őfelsége a kétkezi munkától sem riadt vissza. Kertészkedett a kastély udvarán, szőlőt metszett a domb oldalán.

A dolgos emberek nem éheztek, mindenki dolgozott ereje, tudása szerint. Fonták a lent, forogtak a malomkerekek, hízott a konda. A favágók marokra fogták a balta nyelét, a halászok biztos kézzel szorították az evező lapátját. A virágzó repceföldeken méhek százai szorgoskodtak, hogy aranyló nektárral töltsék fel a szalmából font kasokat. A kamrákban hordószámra állt a savanyúság, a polcok roskadoztak a befőttes üvegektől, a zsinegek csaknem elszakadtak a felfüggesztett sonkák, szalonnák, kolbászok súlyától. A konyhák kemencéin nem csak húsok és dödöllék sülték, hanem mákos és diós kalácsok is, sőt, vasárnaponként rétes került a családok asztalára.

A birodalom lakói mindig segítették egymást a bajban. Ha valakinek a természet elverte a jég, vagy a vihar megrongálta a házát, biztos lehetett benne, hogy a szomszédok nem hagyják magára. S akkor is összefogtak, ha a birodalmat fenyegette valami veszély. A nagy esőzések idején, az árvízben egy emberként álltak a gáton.

Napközben dolgoztak, éjjel pihentek a mocsoládok. Békés, nyugodt álmukat semmi nem zavarta, hisz tudták: elvégezték a napi munkát és másnap is ugyanezt teszik.

Éjszaka a Hold is elégedetten szemlélte az alvó házakat. Jólesett neki látni a békességet. Nem minden országban fogadta ilyen látvány, Mocsoládián szívesen pihentette tekintetét. Nézte a nyugvó birodalmat, látta a házakat, a csűröket, a kastélyt, a kastély szomszédságában a Virágsűrűt, s körös-körül a végeláthatatlan erdőséget. Mikor kedvére kigyönyörködte magát, pillantása az alvó tóra tévedt. Amit viszont ott látott, már nem volt annyira kedvére való. Az alvó tó vizén halovány lángok lebegtek, kísérteties táncot járva. Az égi vándor el is kapta gyorsan a tekintetét.

Miután a Hold útjának végére ért, átadta helyét a felkelő Napnak, akinek szintén öröme telt a látványban, ha a csöpp királyságra tekintett. Szerencséire, a tavon táncoló lángok addigra már eltűntek. A Nap sugara gondtalanul köszönthette a határba igyekvő embereket.

II.

A második fejezetben megismerjük a birodalom kanászát, aki éppoly könnyedén farag rímet, mint furulyát

A kastély asztalai roskadoztak a sokféle finomságtól – vadat s halat is bőségesen lehetett találni –, a király mégis a palacsintát szerette a legjobban. Abból is kiváltképp a rózsalekvárost!

Az egész birodalomban nem akadt egyetlen atyafi sem, aki palacsintaevésben le tudta volna győzni a királyt. Ő azonban nem csak a palacsintát szerette, hanem a versengést is, s a kihívásokat talán még jobban, mint kedvenc étkét. Így hát, évente megrendezte a nagy palacsintaevő versenyt.

Történt egyszer, hogy a viadalon méltó ellenfele akadt a királynak. A bátor jelentkezők egyre-másra feladták a versenyt. Volt, ki 50 palacsintáig is eljutott, de a többség 20-30 darabnál nem bírta tovább. Nagyokat csuklottak, néhányan böffentettek is – bár ez a király jelenlétében elég kínos volt –, a verseny alkalmából azonban szemet hunytak felette. Aki teleette magát, felállt a hosszú asztal mellől, és fogta a hasát. Némelyiküknek még a parti nádasba is le kellett szaladnia.

Nagy vigadalmat okozott viszont a birodalom kanásza, aki szintén jelentkezett a versenyre.

– No, kiskanász, legalább egyszer teletömheted a bendőd! – ugratták a legényt.

A fiú nem törődött a csipkelődéssel. Két harapás között, teli szájjal versikéket faragott:

*Asztalon 100 palacsinta,
dagadjon a király hasa!
Epres, túrós, lekváros,
ez aztán a varázsos!*

Tetszett a népeknek a vers. Megszokták már a legénytől, hogy legeltetés közben nem csak furulyát farigcsál. A versikék a királynak is kedvére voltak, szeme vidáman csillogott, miközben újabb és újabb palacsintát emelt a szájához.

Ürültek a tálcák, fogyott az étel, teltek a bendők, izzadt a szakácsné. Nem győzte sütni a palacsintákat, a két kuktának már fájt a keze a sok sodrástól, tekeréstől. A résztvevők pedig egyre-másra dőltek ki.

A végére már csak egyetlen versenyző állta a sarat a királlyal szemben: a kiskanász.

III.

A harmadik fejezetben kiderül, ki tud megenni 120 palacsintát

A kiskanász végre teleehette magát. Disznóörzés közben, mikor a jószággal a határt járta, kolbászon és vereshagymán kívül mást nemigen rejtett a tarisznyája. Palacsintát meg főképp nem. Így most nagyokat nyelt a finomságból.

– 112 – számolt hangosan az udvarmester, s közben a fiú a következő palacsintáért nyúlt.

– 113 – s a király is újabbat vett a szájához.

– 114..., 115..., 116... – számoltak hangosan a nézők.

– 119 – emelte fel a kezét az udvarmester, mikor a kiskanász elvette a soron következő palacsintát.

A fiú nagyot harapott belőle, rágta, forgatta a szájában, de lenyelni egy falatot sem tudott többet.

– 120! – kiáltotta teli szájjal a király, és olyan étvággal kapta be az utolsó palacsintát, mintha csak az első lenne.

Tapsolva ujjongott a nép. Az udvarmester jelezte, hogy szólni kíván, mire az emberek elcsendesedtek.

– Íme, a bajnok – mutatott őfelségére. – Mint minden évben, most is övé a győzelmi trófea!

A király boldog volt. No nem azért, mert ismét győzelmet aratott, hanem, mert a palacsintaevésben végre emberére akadt.

Miután az utolsó falatot is lenyelte, megtörölte a száját, felemelte lekvártól maszatos kezét, és így szólt:

– Kedves népem! Végre érkezett a nap, amikor valaki állta a sarat a palacsintaevésben – tekintett őfelsége a fiúra. – S ez a valaki nem kiskanász többé. A becsületes küzdelemért a főkanászi címet adományozom neki!

Nagyot nézett erre a legény, el sem akarta hinni, hogy ekkora megtiszteltetés éri. Ő, a kiskanász, egyszeriben nagy emberré vált: a birodalom főkanásza lett.

Ismét tapsoltak az emberek, hiszen szerették a legényt, s szerették a muzsikáját hallgatni. Könnyebb lett tőle a lelkük, jobban ment tőle a munka. Egyébként is, becsületes, jó szándékú ifjú hírében állt. Soha nem szomorkodott azon, hogy ő csak egy árva disznópásztor.

Merthogy árva volt a fiú. Születésének körülményeit homály fedte, de megtalálására mindenki jól emlékezett a birodalomban. A kastély mögött áthatolhatatlan Virágsűrű állt. Olyan sűrűn nőttek ott a rózsák, hogy lehetetlen volt áthágni a tüskés bozóton. Úgy tartották a mocsoládok, hogy tündérek laknak e sűrűben. Igaz, senki sem látott közülük egyet sem. Itt, a rózsabokrok tövében találtak rá a síró, anyaszült meztelen újszülöttre.

Azóta találgatják a népek, vajon kik lehettek a fiú szülei? Ki lehetett az édesanyja, aki titokban szülte meg gyermekét? Egyedül a birodalom messzi földön híres bábaasszonya tudhatott valamit, de ő soha nem beszélt a dolgról.

S noha a legény a királytól megkapta a megtisztelő főkanász címet, az emberek továbbra is kiskanásznak hívták. A fiú ezért egyáltalán nem haragudott, s ezentúl is a pásztorfurulyából szálló gyönyörű dalára ébredt a környék.

IV.

A negyedik fejezetben belelapozunk Mocsoládia krónikájába, melyből megtudhatjuk, mitől fő a király feje

Folytak a dolgos mindennapok a birodalomban, folyt a vidám élet a kastélyban, a kiskanász fújta furulyáját. Egyetlen árnyék borult csak a tenyérnyi országra.

A királynak nem volt gyermeke. Feleségével jól benne jártak már a korban, s rég letettek arról, hogy egyszer gyermeksírás hangzik fel a palota falai között. Őfelsége egyre búslakodott: „ha majd egyszer jobblétre szenderülök, kire bízhatom nyugodt szívvel az ország sorsát? Ki lesz, aki tovább viszi mindazt, amit uralkodásom hosszú évei alatt gondosan felépítettem?” Ezen tételődött a király.

No, emiatt vetődött némi felhő a cseppnyi birodalomra.

Igaz, volt még valami, ami miatt főtt a király feje, de erről nemigen beszélt senki. Az emberek inkább nem is hozták szóba e szörnyűséget. Azt gondolták, ha nem tesznek róla említést, nem válik valósággá. Inkább hallgattak róla, mintha nem létezne.

Pedig nagyon is létezett!

A tó mélyén sárkány aludt, s ősidők óta rettegésben tartotta a birodalom lakóit. Még a hegyháti betyár híre sem okozott akkora riadalmat, mint ennek az alvó fenevadnak a legendája. Félték tőle a gyermekek, félték tőle a felnőttek, s félte maga a király is, hisz jól tudta, egyszer le kell vele számolnia, hogy országában végleg béke legyen.

A tó mélyi sárkány az írások szerint már nagyon öreg volt. „*Csak minden 300. esztendőben ébred fel...*” – állt a pecsétetes papírokon.

300 évenként! Hisz az nagy idő! – lélegezhetnénk fel. A nagy könyvből azonban még azt is ki lehetett olvasni, hogy ez a szörnyűséges nap nemsokára eljön. A sárkány kikel az öböl habjaiból, és magával viszi Mocsoládia legszebb hajadonát! Aztán visszatér a tó fenekére, s folytatja gonosz álmát.

Néha éjszakánként a tó víztükrén lángok járták kísérteties táncukat. Ilyenkor az alvó sárkány horkantott egyet-egyed álmban a tó fenekén. Elképzelhetjük: ha a fenevad száján kibukó lángokat a tó vize sem tudta kioltani, milyen lehet az, amikor a sárkány szabadon okádhatja a perzselő tüzet?!

Az emberek nem beszéltek a rettegett titokról, és mostanság szinte meg is feledkeztek róla, mert időközben nagy dolog történt a birodalom életében. Egy tavaszi reggelen gólyakelepelés ébresztette a kastély lakóit. A madár a palota kéményén rakott fészket.

Nem sokkal a gólya megérkezése után az idős királyné várandós lett.

Azám! Ebben a korban! Aggódtak is az emberek: csak sikerüljön kihordania, s aztán megszülni a csecsemőt! Ez tartotta lázban kilenc hónapig a birodalom lakóit.

Közben a gyerekek titokban a tó partján – suttogva, nehogy a felnőttek meghallják – egymást ijesztgették a kiskanász rigmusával:

*Hideg a víz, nagyon mély,
sárkány alszik fenekén.
Bőre pikkely, foga kés,
lángcsóvája felemészt.*

V.

Az ötödik fejezetben megszületik Vilma (sajnos, valaki más is életre kel)

Mikor érkezett az idő, a királyné gyönyörű kislánynak adott életet. A szülésnél a birodalom messze földön híres bábaasszonya segédkezett, akiről a népek azt suttozták, boszorkány, s hogy atyafiságot tart a Virágsúrú tündéreivel! Pedig dehogy volt ő boszorkány, csak egy idős néne, aki az erdő szélén lakott egy kis fakunyhóban, és jól értette a Természet szavát. Több gyermek születésénél segédkezett, mint az összes többi bábaasszony a környező hercegségekben együttvéve.

A király egy pillanatig sem búsult, hogy felesége nem fiúgyermekkel ajándékozta meg, egyre csak gyönyörködött csöpp gyermekében. A leány a keresztségben a Vilma nevet kapta.

– Vilmácska, kislányka, csodaszép babácska – becézte naphosszat, cirógatta a csecsemőt édesapja végtelen gyengédséggel. – Mindenre megtanítlak. Királynő leszel, a birodalom parancsolója.

A király mérhetetlen örömeiben hatalmas ünnepséget rendezett. Ökröt sütöttek a tó partján, hordókat vertek csapra a nádas szélén. Ünnepezt a birodalom. Tűzijáték fénye világította be az öbölt, ahol a királyi család egy bárkából gyönyörködött az ünnep fényeiben.

Levontatták a partra és elsütötték az öreg, megrozsdásodott ágyút, ami akkorát szólt, hogy a gyerekek majdnem belesüketültek. A felnőttek füle is percekig csengett a rettentő durranástól. A gölyák riadtan ébredtek fel éjjeli álmukból.

Ahogy a lövés után az ágyú csövéből előkúszó füst feloszlott, s az emberek hallása kezdett kitisztulni, a tompuló fülzúgásba mintha egyéb zajok is vegyültek volna. Súgás, zúgás. Az eddig azúrkéken pihenő víz örvényleni kezdett, a tópartot átölelő nádasból száz és száz madár röppent fel, menedéket keresve a környező erdő biztonságot nyújtó fái között. A tó közepe mind sötétebb lett, mintha valami sötét varázslat kioltotta volna a vízben tükröződő csillagok fényét. Az örvény óriási hullámot vetett, s hullámok mind nagyobbak lettek. Az egyre dühösebb tajtéktól földig hajolt a nád. A hirtelen támadt szélroham elfújta a parton a kemencék tüzeit. A vihart ekkor éktelen robaj tette még elviselhetlenebbé. Mintha száz ágyút sütöttek volna el egyszerre, majd az örvény közepéből vízsugár lövellt a magasba, s a habok alól előbukkant egy szörnyalak. A sárkány életre kelt! Ahogy a tűzijáték fénye megvilágította pikkelyekkel borított testét, még félelmetesebbnek hatott. A holdsugár megcsillant szürke páncélján. Éles karmai fenyegetően meredtek előre. Pikkelyes farka felkorbácsolta a tó vizét, szárnyával orkánvihart kavart maga körül.

Az ágyúdörgés felébresztette az alvó fenevadat, aki csak 284 évet aludt, s nem 300-at. Az emberek döbbenet nézték az életre kelt sárkányt. A látványtól nem tudtak megszólalni, a döbbenet ajkukra fagyasztotta a szót. S e némaságot nem csak a félelem okozta: amilyen gonoszság sütött a fenevad szeméből, holdsugárral megvilágított teste oly gyönyörűséges volt. A mocsoládok még soha nem láttak ilyet.

– Sárkány! Sárkány! – hangzott fel aztán a kiáltás innen is, onnan is.

A bárka csaknem feldőlt a hullámverésben. A király mindenre elszántan szorította pólyába bugyolált kislányát. Miután az udvarmester magához tért első rémületéből, kiadta a parancsot, hogy az ágyút irányítsák a fenevadra. De hiába! A fegyvermester valahol a nádasban reszketett összekuporodva, kezét a fülére tapasztva. Egyébként is, hiába próbálták volna az öreg, rozsdás fegyvert még egyszer elsütni, nem sikerült volna. Azzal az utolsó lövéssel végleg csütörtököt mondott.

A sárkány robosztus teste kimagaslott a habok közül. Mérgében – mivel megzavarták nyugalmát, s csak 284 évet aludt – fel akarta perzselni a falut. Már fel is szívta magát, hogy pusztító lángcsóvát küldjön a házakra, mikor szeme megakadt a pólyás babán. Vilma szemében ott tükröződött Mocsoládia valamennyi szépsége, a tó mélyének kékje, az erdő étellel teli frissessége, és szinte érezni lehetett körülötte a Virágsűrűben megbúvó virágok illatát. A kis királylány nem sírt. Tágra nyílt szemmel egyre a sárkányt nézte.

– Micsoda bájos csöppség! – nyitotta szóra füstös száját a fenevad. – Még alszom egy keveset, hogy kiteljék a 300 év. 16 esztendő múltán újra eljövök, és magammal viszem a leányt. S majd akkor végzek a birodalommal is.

A király szótlánul állt, s mindenre elszántan szorongatta leányát. „Soha nem adom ennek a szörnyetegnek! Ha kell, inkább a sárkány tüzének martalékává válok, de a gyermekemet nem adom, nem!” – mondogatta magában.

A fenevad már majdnem lebukott a víz alá, de aztán hirtelen visszafordult. Nem tudta megállni, hogy pikkelyes mancsával végig ne simítson a csecsemő fején. Megcirógatta a bájos arcocskát, majd a habok közé vetette magát. Testét elnyelték a hullámok.

Mindenki fellélegzett. A király engedett a görcsös szorításon, s maga elé emelte gyermekét. Ekkor meglátta, mi történt a csöppséggel. A döbbenettől megfagyott ereiben a vér. A sárkány mancsának érintésétől a kislány bőre kisebesedett.

Fél arca pikkelyes lett!

VI.

A hatodik fejezetben megtudhatjuk, hogy Vilmácska nagyon szomorú csúffá tett arca miatt

Lett nagy búsulás az országban. A király személyesen kereste fel erdőszéli kunyhójában a bábaasszonyt, hátha tud valami gyógyírt lánya sebeire, ám a sárkánypikkelyek kifogtak a néne tudományán. Őfelsége ezután az öreg csillagjóshoz sietett. Tőle várt biztatást, hátha felcsillan valami reménysugár. Az öreg bölcs azonban nem sok jóval kecsegtette urát:

– Ha a kicsi 16 éves lesz, a sárkány eljön érte – mondta kongó hangon, miután megvizsgálta a csillagok állását. – És, ha ez még nem lenne elég, lángba borítja a birodalmat.

Mindenki a szerencsétlen esetről beszélt. Az elcsúfított királykisasszonyról, s a szörnyű jövendölésről. Az asszonyok sírtak, a férfiak felindulásukban még szorosabban markolták a fejsze nyelét, az evező lapátját. A kiskanász se fújta furulyáját. A Virágsűrű illatát elnyelte a bánat, gyászba borult a birodalom.

Hiába a szomorúság, telt-múlt az idő, s a kislány szépen cseperedett. A hegyoldalban a király továbbra is saját maga metszette a szőlőt, s készítette a bort, ezzel is példát mutatva, hogy az élet nem állhat meg. Minden fáradozása ellenére mindenki tudta, hogy valami nincs rendjén. A palacsintaevő versenyek is rendre elmaradoztak. S mintha az emberek a bajban már nem segítették volna úgy egymást. Az idős királyné belesorvad a bánatba, nem tudta elnézni leánya szenvedését. Egy őszi napon végleg lehunyta szemét. A kastély kertjében helyezték örök nyugalomra.

A félárva leány hosszú hetekre bezárkózott a szobájába. A hetekből hónapok lettek, a hónapokból évek. S mióta a királyné jobblétre szenderült, az egyébként is hideg kastély még ridegebb lett.

Mocsoládiában közben úgy szaladt az idő, mint fürge nyúl a mezőn, s Vilma királykisasszony szép lassan felnőtt. Látni alig lehetett, hisz a szobáját szinte sosem hagyta el. Az a hír járta, hogy nagyon rátart, és nem áll szóba senkivel. Ebből persze egy szó sem volt igaz. Amilyen bájos csecsemő volt, olyan szép maradt Vilma lelke. Csak hát szégyellte fél arca csúfságát, amelyet azóta is pikkelyek borítottak.

Az öreg király sokat gondolkodott, mitévő legyen egyetlen leányával. Hiába volt ő a trónörökös, a rideg, bezárt szobából nem lehet kormányozni a birodalmat. A nép is bizalmatlan volt a leánnyal szemben, hisz még soha nem látták.

Közeledett Vilma 16. születésnapja. A király úgy gondolta, ideje férjhez adni gyermekét. S talán a délceg férj majd megmenti a sárkány karmaitól... A királynak szemernyi kétsége sem lehetett afelől, hogy a kisasszonyért 16 éves korában valóban eljön a fenevad.

A leány persze hallani sem akart esküvőről.

– Ezzel az arccal vajon kinek kellenék, apám? – kérdezte szemrehányóan az öreg királyt, amikor az vette a bátorságot, hogy előhozakodjon ötletével.

Vilma arcát megvilágította a gyertyafény. Egyik fele olyan szép volt, mint egy látomás. Másik fele viszont..., de erről inkább ne is beszéljünk, oly szívfájdító volt a

látvány. Öreg édesapjának el kellett fordulnia, nehogy leánya meglássa feltörő könnyeit.

Ettől a pillanattól kezdve egyre jobban szeget ütött a király fejébe egy gondolat. Mi lenne, ha...? Heteken át nem aludt, csak erről töprengett. Ötletét megosztotta az udvarmesterrel és a csillagjóssal. Mindketten helyeselték, így az udvarmester elindult, hogy látogatást tegyen a környező birodalmakban. Átalvetőjében pecsétetes pergamen lapult.

KÖZHÍRRÉ TÉTETIK!

Férjhez adom egyetlen leánygyermekemet. Azé lesz Vilma hercegnő keze és vele a birodalom koronája, aki kiáll három próbát. A viadal e hó utolsó napján veszi kezdetét.

Mocsoládia királya

VII.

A hetedik fejezetben felcsendül a Virágsűrű tündéréinek fényel átszótt éneke

A kastély mögött Virágsűrű állt. Oly sűrűn nőttek ott a rózsák, hogy ember legyen a talpán, aki átvágja magát a tüskés bozóton!

No, de nem is emberek laktak e virágillatban. Vilma még kislánykorában édesanyjától hallotta a regét a gyógyító lényekről. A virágillatú, fényes tündérekről az a szóbeszéd járta, hogy nekik köszönhető a rózsalekvár fenséges íze, amit őfelsége oly nagyon szeret a palacsintához. A titkos receptről csak a hű szakácsné és maga a király tudott: azért olyan finom a Virágsűrű rózsáiból főzött lekvár, mert a szirmok tündérfényel vannak átítatva!

Éjszakánként Vilma sokszor kinézett a kastély hátsó ablakán. Az esti szél gyakorta hozott magával furulyaszót a Virágsűrű felől. A leánynak, miközben nézte a sárgás teliholdat, olyan érzése támadt, hogy a Hold is szívesen hallgatja ezt a muzsikát. S még valamit érzett: a zeneszót hallgatva bezárt lelkének fájdalma is enyhült kicsit. Nem elég elcsúfított arca, meggyötört lelkét most még az esküvő gondolata is nyomasztotta.

Egy este, mikor Vilma már nem tudta elviselni az egyedüllétet, a furulyaszó hangját követve kiszökött a kastély hátsó ajtaján. Úgy gondolta, e különös lények előtt – már ha csakugyan léteznek – talán nem kell szégyenkeznie rútsága miatt.

A mese igaz volt. Alig tett néhány lépést a virágtenger felé, hirtelen földbe gyökerezett a lába. Az éjszaka ellenére világosság derengett a bokrok között, s orrát megcsapta a Virágsűrű illata. A furulyaszó közben elhallgatott. A bokrokból fénylő alakok léptek elő. Testüket enyhe derengés vette körül.

– Ki vagy te, leánygyermek? – kérdezte csengő hangon az egyik tündér. Hosszú haja a földet súrolta.

Vilma úgy meg volt illetődve, hogy először szólni sem tudott. Aztán a hosszú hajú, különös lény bátorítóan rámosolygott, s ettől egyszeriben elszállt a félelme.

– A király lánya vagyok – felelte, s fejét kissé megemelte, gondosan ügyelve rá, hogy heges arcát ne láthassák.

– Á, a hercegnő, akit elcsúfított a sárkány – mondta a tündér együttérzőn. – Ne félj, előttünk nem kell szégyenkezned!

Míg a tündér beszélt, az alakját körülvevő fény Vilmát is körbefogta. A leányt egyszeriben nyugalom szállta meg a fénylő alakok jelenlétében. Már nem szégyellte csúfságát. Bátran fordította heges arcát a rózsabokrok lakói felé.

Ettől a naptól kezdve, ha Vilma már nem tudta elviselni a magányt, kiszökött éjjelente a Virágsűrű tündéréihez, akik előtt bátran vállalhatta arcának mindkét felét. A tündérek megfogták a kezét és bevezették a bokrok közé. Ilyenkor őt sem akadályozták a tüskék, szétnyíltak előtte az ágak, s feltárult előtte e rejtett birodalom megannyi titka. Otléte alatt azonban egyszer sem szólalt meg a muzsika, ő pedig nem merte megkérdezni, melyikük furulyázott ilyen szívhez szólóan. Viszont megtudta, hogy valóban a tündérfénynek köszönhető a rózsalekvár fenséges íze. S azt is, hogy a különös lények lágyan derengő fényüket a szemük tüzének köszönhetik, amely úgy

ragyog, mint a csillagok fénye. S még egy fontos dolog a tudomására jutott: gyógyító erővel bírnak. Elég a kezüket rátenni valakire, s a betegséget nyomban elűzik, de ezt csak egész kivételes esetben szokták megtenni.

Mindhiába! A leány csúfságán még a tündértudomány sem tudott segíteni. Hiába kereste fel Vilma a Virágsűrűt éjszakánként, a pikkelyek nem múltak el.

Sőt, a hegek a szívét is egyre jobban beborították.

VIII.

A nyolcadik fejezetben felbukkan a hegyháti betyár

Mocsoládia határán végeláthatatlan erdőség kezdődött: a hegyháti rengeteg. Míg Vilma szégyenlős magányába zárkózott, az ős-öreg fák között magányos férfi lovagolt. Övébe kést tűzött, izmos kezében fokost tartott, nyelével hajtotta félre az útjába hajló ágakat.

Mikor több napi lovaglás után kiért az erdőből, aranyló búzatábla került útjába. Megállt, hogy körülnézzen, merre tovább. A templom tornya mutatta az utat. Lépésben ment a hátsló a dombról lefelé. A domb tövében, a keresztútnál terebélyes cserfa állt. A fa alatt tűz égett, a tűz mellett a kiskanász ücsörgött, nyársbotra tűzött szalonnát sütött. A disznók az árnyékban hűsöltek.

Mikor a legény meglátta a közeledő betyárforma, idősödő férfit, nem zavartatta magát. A jövevényen még így a lóháton ülve is látszott, hogy délceg termetű. Hosszú, ős haját kétoldalt befonta, arcát barázdák szabdalják.

– Adj’ Isten – köszönt előre tisztességtudóan az idegen.

– Magának is – válaszolt a kanász.

A férfi merően nézte a piruló szalonnát. Gyomra hangosan korgott, hisz napok óta nem lakott jól. Útközben talált egy marék gombát, de más elesége nem akadt.

– Jöjjön közelebb, bátyám! – szolt a legény. – Látom, megéhezett, fogadja el, jó szívvel adom – s azzal leszelt egy darabot a szalonnából és a férfi felé nyújtotta.

Az megköszönte, és helyet foglalt a tűz mellett. Míg jóízűen falatoztak, a kiskanász szeme a fokra tévedt. Azt is látta, hogy a férfi övében kés lapul.

– Sokat beszélnek a híres betyárról, akit a hegyháti erdők bújtatnak – szolt a legény, miután lenyelte a falatot, majd bátran a férfi szemébe nézett.

– Betyár? – kérdezett vissza nagy komolyan a másik, de szeme huncutul csillogott. – Lehet, hogy az volnék? – s száját mosolyra húzta. – Ne félj, én nem bántok senkit, ha engem se bántanak. Messziről futottam idáig. Ennek a birodalomnak a királya sértetlenséget ígért, ha nyugton maradok. Azt üzente, itt szükség van minden dolgos kézre. S ez olyan király, aki tartja a szavát – bökött a fejével a kastély irányába.

– Igen – bólintott a kiskanász. – Ő olyan.

– Hallottam, a birodalomban hamarosan viadal veszi kezdetét. Azt beszélnek, a király ahhoz adja döllyfös leányát, aki kiállja a próbákat. Igaz ez?

– Igaz. Csak nem maga is próbát akar tenni? – mosolyodott el a kanász.

– Inkább neked kéne próbálkoznod. Fiatal vagy, s látom, a félelem nem kenyered. Fegyver nélkül vigyázod az állatot.

– Nem üres kézzel vagyok – válaszolt a kiskanász, s tarisznyájából előhúzta a furulyát. – Nekem ez a fegyverem – s azzal szájához emelte a hangszert.

Hallgatta a betyár a muzsikát, s közben kemény, útonálláshoz szokott szíve egy pillanatra ellágyult. Ő maga sem értette, hogyan történhetett ez. Régen fordult vele elő ilyesmi, már az idejére sem emlékezett. Szeme az érzés hatására lecsukódott, s nemsokára békés álomba szenderült.

Míg a kanász a furulyát fújta, felidézte magában a „dölyfös” királykisasszonyt. Kislány kora óta nem látta az elcsúfított gyermeket, csak nagy ritkán, titokban vethetett rá egy-egy pillantást, mikor éjszakánként a leány a kastély ablakából a Holdat nézte. Gyakran sétált a legény a Virágsűrű felé. Ekkor, ha Vilma az ablakban állt, elidőzött tekintete a leány sötét sziluettjén. Magának sem tudott rá magyarázatot adni, hogy miért, de ilyenkor a szíve hevesebben dobogott. Sokat nem látott a kisasszonyból, mégsem tudta róla elképzelni, hogy rátarti legyen.

IX.

A kilencedik fejezetben fellebben a Virágsűrű féltve őrzött titka

Egy éjszakán Vilma a kastély ablakában állva újra hallotta a furulyaszót. Gyorsan felöltözött, majd csuklyás köpenyébe burkolózva kilépett a kastély hátsó ajtaján. A Hold fénye beragyogta a birodalmat.

A furulyaszót követve a leány a Virágsűrű irányába indult. A zene mind közelebről hallatszott, majd hirtelen abbamaradt. Vilma már futott. Talán most megláthatja a titokzatos muzsikust. A Hold fényében jól látta, hogy valaki kilép a tüskés bokrok tengeréből, s úgy tűnt, a jövevényt nem gátolja a túskeerdő. S ez a jövevény nem volt más, mint a kiskanász.

Nem lehetett tudni, melyikük csodálkozott el jobban, mikor egyszer csak ott álltak egymással szemben. A karcsú alak arcát kámzsa takarta, de a legény rögtön tudta, hogy a csuklya leányt bújtat.

– Hová, hová ilyen sietősen? – kérdezte a kanász, csakhogy palástolja zavarát.

A leány nem válaszolt, csak állt némán a csuklya takarásában. Ekkor lágy szellő söpört végig a tájon, s a fuvallat hátratólta a kámzsát. A holdsugár jól megvilágította a heges arcot.

Vilma felszisszent, ahogy a másik tekintete részegeződött. A legény – noha pici korától nem látta az arcát – rögtön rájött, hogy a rút királykisasszony áll vele szemközt. Nézte a csúf arcot, csak nézte. S egyszeriben úgy érezte, hogy már nem a hegeket látja, hanem a leány hatalmas szemének tengerében merül el, amely olyan kék, mint a tó vize, s amelyben apró lángocskák járnak kísérteties táncukat. Vilma pedig állta a nézését. Először azt hitte, hogy szégyenében megnyílik lába alatt a föld, de aztán valahogy már nem zavarta annyira a legény kutató szeme.

– Te furulyáztál? – szólalt meg nagy sokára a leány.

– Én – bólintott a kanász, s aztán megint hallgattak.

A varázslatot a hosszú hajú, fénylő tündér törte meg, aki a virágos tengerben lépdelt könnyedén. A tüskés ágak széthajoltak előtte.

– Hát találoztatok – szólt csengő hangon. Szemének csillagfényét nem kerülte el a két ifjú megbabonázott tekintete. – Tudom, hogy már legelőször is a muzsika hangja csalt ide – fordult a leányhoz. – Kíváncsi voltál rá, ki játszik olyan gyönyörűségesen, amitől még a szenvedésed is csillapodik. Most már tudod. – Aztán a legény felé fordult. – Neked pedig el kell mesélnem valamit, mert tudnod kell.

– Sok-sok évvel ezelőtt egy garabonciás járta a vidéket – kezdett a tündér a mesébe. – Ez a vándor útja során az egyik birodalomban szerelemre lobbant egy leányzó iránt, aki megfogant tőle. A garabonciás tudta, hogy nagy hibát követett el. A leányra ráfógták, hogy boszorkányokkal cimborál, ezért menekülnie kellett, s a vándor magával vitte. A leány Mocsoládiában hozta világra gyermekét. A szülésnél a bábaasszony segédkezett, de az anya belehalt a szülésbe, és a csecsemő élete is veszélyben forgott. A bábaasszony látta, hogy ő már nem tud segíteni, ezért azt ajánlotta, tegyék a gyermeket a Virágsűrű szélére. Talán a tündérek varázshatalma segít rajta. Reggelre a csecsemő eltűnt, így a garabonciás is tovább állt, bízva abban,

hogy a tündérek tudománya megmenti gyermekét. Így is történt. Mi életet leheltünk a csöppségbe. Mikor már eléggé megerősödött, visszavittük a Virágsűrű szélére. Itt találtak rá az emberek, akik felnevelték az árvát, miközben nagy titokban mi is istápoltuk, amiért cserébe furulyázott nekünk. Gondolom, már rájöttetek mindketten, ki volt az újszülött... – fejezte a mesét a tündér.

A két fiatal még mindig nem ocsúdott fel révületéből. A kiskanászt a sebhelyes arcú királyleány óceán-szeme teljesen megbabonázta. Fogoly volt. Olyan fogoly, aki nem is akar szabadulni bilincseiből. S a leány se akart elszakadni a legény szemétől, amelyben a tündérek pillantása ragyogott.

X.

A tizedik fejezetben láthatjuk a kérők versengését, de hiába a dicső győzelmek, a kisasszony egyiküket sem fogadja kegyeibe (más valaki miatt piros az arca)

Teltek, múltak a napok a birodalomban. A nappalokat igen lassan váltotta fel az éjszaka titkot rejtő csendje, amelyet Vilma annyira várt. Már majdnem meg is feledkezett keze és a birodalom elnyeréséért hirdetett versengésről, amit apja abban a reményben tűzött ki, hogy így talán megmentheti leányát a sárkány karmaitól.

Elérkezett a hónap utolsó napja, megkezdődtek a viadalok. Jöttek a kérők a környező birodalmakból: a hatalmas termetű Mágocs herceg, a fess Kozár gróf és a kis kövér pápaszemes Bikal báró. A próbákat maga a király szabta ki: erő – ügyesség – eszesség. Ezekről kell tanúságot tenni.

Erős atyai ráhatásnak köszönhetően Vilma elhagyta szobáját, hogy részt vegyen a versenyen, de arcát fátyollal takarta. Édesapja megértette vele, hogy a birodalmat csak a kérők egyike mentheti meg. A leány – ahogy végignézett a három lovagon – ebben nem nagyon hitt, de engedett atyja kívánságának, ott ült hát a királyi lelátón hidegen, méltóságteljesen. A jelöltek bárhogy szerettek volna akár egy pillantást vetni a leány arcára, nem volt rá mód. Csak a szóbeszédre hagyatkozhattak, mely szerint igen rút a kisasszony. „Csúfság ide, csúfság oda – gondolták –, a koronáért és Mocsoládia gazdagságáért semmi nem lehet sok”.

Az erő próbájával kezdődött a lovagi torna. A kastély mögötti erdőben bajnívás dönti el, ki a legerősebb. A nagytermetű Mágocs herceg lapátnyi kezében gyerekjátéknak tűnt a hosszú fadárda. Páncélruhában vonult feldíszített paripáján, a ló alig bírta cipelni a mázsás súlyt. Amilyen könnyedén tartotta a herceg a dárdát, oly könnyedén ütötte ki mindkét ellenfelét a nyeregből. Az első megmérettetésen ő lett a győztes.

Másnap, az ügyesség viadalán, karddal mérköztek meg a jelöltek. Kozár gróf karcsún, könnyedén hajladozott a másik kettő szablyája előtt. A kis kövér Bikal bárót egy-két mozdulattal ártalmatlanná tette. Mágocs herceggel kicsit tovább tartott a küzdelem, de a nagy testű lovag itt nem sokra ment az erejével. Kozár gróf a kardját a herceg torkának szegezte, s ezzel megadásra kényszerítette. Ezen a viadalon ő nyert.

Vilma lefátyolozott arccal úgy ült a királyi emelvényen, mint aki nyársat nyelt. Továbbra sem nyerte el tetszését egyik kérő sem, hiába a dicső győzelmek. Egyre csak az éjszakai légyottok körül forogtak a gondolatai, amikor titokban találkozott a kiskanással. A kiskanással, akiről kiderült, hogy... Még jó, hogy a leány arcát fátyol rejtette, nehezen tudott volna édesapjának elszámolni arca pirosságáról. Szinte izzottak a hegek.

A birodalom lakói első nap még csak lopva, majd egyre nyíltabban bámulták meg a lefátyolozott kisasszonyt, hisz még soha nem látták. Összedugott fejjel, halkan susmorogtak a háta mögött.

A harmadik nap az eszesség próbája volt, a sorban az utolsó. A kérdéseket maga a király állította össze az udvarmester és a csillagjós segítségével.

– Ha te leszel a király, mit szándékozol tenni a hegyháti betyárral, aki a környéken vert tanyát? – tette fel első kérdését őfelsége.

– Kardélre hányom! – vágta rá a kérdésre hevesen Mágocs herceg.

Kozár gróf, látva a király szemének villanását, óvatosabban felelt:

– Elég lesz neki a tömlőc.

– S te, hogy vélekedsz erről? – fordult a király Bikal báróhoz.

A báró töprengett egy keveset mielőtt válaszolt volna, egyre csak a pápaszemét igazgatta: – Azt hiszem, azt tenném, amit te, felség. Befogadnám őt.

Tetszett a királynak a válasz, ezt láthatták az emberek. Tudta mindenki: a dolgos emberekből soha nem elég!

– Honnan a birodalom legfinomabb palacsintájának tölteléke, a rózsalekvár? – szólt a második kérdés.

A nagydarab herceg és a fess gróf a csizmája orrát bámulta. Látszott rajtuk, hogy fogalmuk sincs a válaszról. A kis Bikal báró viszont szólásra jelentkezett, s mintha csak könyvből olvasná, úgy szavalt a feleletet: – Egy régi monda szerint a kastély mögötti Virágsűrűt átjárhatatlan rózsabokor övezi. A sűrűben virágtündérek élnek, és ők készítik a finom lekvárt, amelyet fénnel itatnak át.

– Ejha! – szólt a király elismerő hangon. – Látom, jól ismered a történelmünket, s annak titkos részeit – dicsérte meg a bárót, mire az szégyenlősen lesütötte szemét, és újra a pápaszemét kezdte tisztogatni.

– Lássuk az utolsó kérdést. Fenyegeti-e valami nagy veszedelem a birodalmat?

A kérdésre azonban nem jött válasz... A versenyzők még buzgóbban vizslatták csizmájuk orrát. „Szóval, nem tudják az igazságot... Talán jobb is így” – nyugtázta magában őfelsége, majd felállt és kihirdette a viadal állását: – Az erő Mágocs herceg karjaiban lakozik. Az ügyesség Kozár gróf kiváltsága. Az eszesség Bikal báró fegyvere. A viadal állása tehát döntetlen!

A kiskanász a leghátsó sorból nézte a próbát, már amikor le tudta venni szemét a kisasszony fátyollal borított alakjáról. Az ő gondolatai is titkos találkáik körül forogtak...

XI.

A tizenegyedik fejezetben oly sok idő elteltével a király ismét kardot köt derekára, és sok-sok esztendő múltán ismét palacsintát eszik

A torna végére döntetlenre állt a küzdelem. Mindhárom versenyző egy-egy győzelmet tudhatott magáénak. Így nem maradt más hátra, mint az utolsó, a ráadás próbája. Majd itt eldől, ki az igazi vitéz! Ki tudja megenni a legtöbb palacsintát! Mert jó vő csak az lehet, aki állja a sarat leendő apósával a palacsintaevésben.

Elérkezett a ráadás próba napja, a palacsintaevésé. A szakácsné könnyezve vette elő a kamra mélyén féltve őrzött utolsó üveg rózsalekvárt, amelyet erre az alkalomra tartogatott. A király Vilma 16. születésnapját jelölte ki e nevezetes eseményre. Titkon remélte, hogy a nyertes majd legyőzi a sárkányt. Talán erővel, talán ügyességgel, esetleg ésszel. Mert afelől szemernyi kétsége sem volt, hogy a fenevad eljön a leányért.

Négyen ülték körbe az asztalt. A három jelölt igencsak elcsodálkozott, mikor a király is helyet foglalt közöttük a negyedik széken. S még jobban elcsodálóztak, mikor őfelsége oldalán megpillantották ősi kardját. Az emberek már nem is emlékeztek rá, mikor viselte utoljára fegyverét, pedig ifjúkorában vitéz kardforgató hírében állt.

A király előkét kötött a nyakába és csillogó szemmel várta a palacsintákat. Évek óta nem rendeztek palacsintaevő versenyt, most hirtelen feltolult benne a sok-sok régi emlék, a temérdek elfogyasztott palacsinta íze. „Még szép, hogy én is beszállok a versengésbe! Majd megmutatom ezeknek a macskajancsiknak!” – gondolta elszántan. A konyhából nyálcsurgató illat áradt. A szolgálók megjelentek a finomsággal megrakott tálcákkal.

A szakácsnét nem kellett biztatni, megállás nélkül sütötte a palacsintákat. A két kukta rózsalekvárral kente meg, majd összetekerte. Mágocs herceg két kézzel tömte a száját. Kozár gróf nagyokat fintorgott. A palacsinta nem tartozott éppen kedvenc étkei közé – a rózsalekváros meg kiváltképp nem –, mégis hősiesen nyelte a falatokat. Bikal báró komótosan tüntette el tányérja tartalmát.

Talán a 20. darabnál tarthattak a versenyzők, mikor megszólalt a templom harangja. Mindenki felkapta a fejét, mert furcsán szólt.

Valaki félreverte!

Ezzel egy időben kiáltás harsant a tó felől:

– Sárkány! – hozta magával a szél a rémült hangot.

A király torkán megakadt a falat. A lovagok mozdulatlanra dermedtek. Sápadt arccal néztek egymásra, s tekintetük ezt mondta:

„No nem, kiskomám, sárkányról aztán szó sem volt!” – s azzal hátrahagyva mindent – trónt, koronát, kisasszonyt, gazdagságot –, menekültek, ahogy csak a lábuk bírta.

XII.

A tizenkettedik fejezetben újra eljön a sárkány (minek következtében szegény királyurunk torkán akadt a falat)

A sárkány betartotta ígéretét. Eltelt 16 év, mióta álmát megzavarták a tó fenekén. S most eljött újra, hogy magával vigye a királykisasszonyt. S esze ágában sem volt osztozkodni holmi herceggel, gróffal vagy báróval. A birodalom gazdagsága se érdekelte, csak a királyleány.

A tó vize fodrozódni kezdett, s a víz sötét lett, mint a legborúsabb éjszaka. Középe bűzös mocsárrá változott, mintha megnyílt volna a föld a meder mélyén. Hatalmas égzengés közepette a fenevad kikelt a habok közül és nehézkesen felröppent a magasba. Süvítve szelte át a levegőt. Tett egy kört a birodalom felett, megszívta magát, s hogy megmutassa, ki az úr a háznál, s rettentő lángcsóvát fújt a házakra, amitől néhány tető tüzet fogott. Vörösen világított az égő házak fénye. Ropogva égtek a nádtetők, füstöltek a fagerendák. A veszély ellenére az emberek épp úgy csodálkoztak, mint tizenhat évvel ezelőtt: egy ilyen gyönyörű lény hogy lehet ilyen gonosz?!

Az emberekben a kezdeti félelem után lassanként előkészült a harag. Amilyen nagy volt a sárkányban a pusztítási vágy, oly fékevesztett indulatot éreztek iránta. A király kivonta kardját. A favágók a baltájukért rohantak, a halászok az evezőlapátjukat rázták a fenevad felé. A parasztok kaszát ragadtak, az asszonyok a sodrófaikat lengették, a gyermekek köveket hajigáltak az elrepülő szörnyeteg után. Mint megannyi alkalommal már, a nagy veszélyben ismét összefogott a birodalom. Egy emberként szálltak szembe a pusztítóval.

A sárkány gúnyosan felröhögött, amikor meglátta a harcra kész embereket:

– Nocsak – csodálkozott el –, már azt hittem, ezt a pocsolya-birodalmat csak szoknyás vénasszonyok lakják. Lássuk, mit szólnak majd, ha megkínálom őket egy kis tűzzel – böffentett nagyot. – Ti meg mit akartok? Netán egy kis lángfürdőt? – kiáltott gúnyosan, és megszívta magát, hogy befűtsön a vakmerő mitugrászoknak.

A pikkelyes test lejjebb ereszkedett. Repülés közben meg kellett kerülnie a templomtornyot. Széttárt szárnya szinte súrolta az épület oldalát. Félszemmel látta, hogy valaki mozog a toronyban, de nem foglalkozott vele. Égővörös lángcsóvát küldött a földre, ami elől az emberek kénytelenek voltak fedezékbe menekülni.

A kiskanász állt a toronyban. Kezében a hamarjában levágott harangkötelet tartotta, amelynek végére hurkot kötött. Mikor a sárkány elrepült mellette, a vastag kötelet a fenevad fejére dobta. Ahogy a sárkány tovaszállt, a súlyos test a kötelet megrántotta, aminek a végén ott himbálódzott a legény, mint egy vásári mutatványos. Nagy nehezen felmászott a hullámzó kötélre, a fenevad hiába próbált tőle megszabadulni. Felért a pikkelyekkel borított hátához, átvette rajta a lábát és megnyargalta. A sárkány prűszkölt, lángfürdőt okádott, de lovasától nem bírt megszabadulni. Elképesztő sebességgel szelték át az eget. Pörögtek, forogtak a levegőben, a legénynek igencsak kapaszkodnia kellett, nehogy a mélybe zuhanjon. A sárkány továbbra is fújta halálos tüzet, amelynek az ereje kezdett fogyatkozni, s úgy

látszott, a fenevad is kezd kifáradni. A kiskanász egy gyors rántással levette nyakáról a kötelet, de csak azért, hogy egy ügyes mozdulattal a szájába tegye, s mint egy zablával, irányítsa. Jobbra húzta a harangkötelet, amitől a sárkány szép lassan megfordult, és elkezdett visszafelé repülni. Láng már alig-alig jött ki a száján, s egyre alacsonyabban repült. Hasa súrolta a fák lombkoronáját, farka felszántotta a tó vizét.

A kiskanász teljes erejéből visszarántotta a kötelet, ami a sárkány szájában megfeszült. A fenevad a birodalom Főterén szállt le, miközben egy házat ripityára zúzott. Ahogy földet ért, karmos lába felszántotta a köveget. A betyár ott állt előttük alig néhány lépésnyire, s a sárkány erőtlen lángja elől könnyedén elhajolt. Amikor kiegyenesedett, kezében megcsillant a fokos. A fegyver süvítve forgott a levegőben, ahogy elhajította. Foka egyenesen a fenevad homlokának közepébe csapódott.

XIII.

A tizenharmadik fejezetben izgaljunkban az ujjainkat tördelhetjük, vajon sikerül-e a sárkányt legyőzni

A sárkány megmerevedett. A lángoló házak fénye jól megvilágította megüvegesedett szemét, amelyből egy pillanatra kiszökött az élet. Lassan dőlt el a robosztus test, porzott a Főtér kövezete. A kiskanász alig bírt leugrani róla.

A tehetetlen fenevad néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt, majd ügyetlenül megpróbált feltápáskodni, de visszazuhant a földre. Elhomályosult tekintettel pásztázta a tájat, próbált erőt gyűjteni. Megmozdította a szárnyát, vert vele néhányat, hátha attól lábra tud állni.

Ekkor megjelentek a halászok, hálót húztak maguk után. Mikor kellő távolságra értek, ráhajították az óriási fekvő testre. A fenevad szárnya belegabalyodott a halászhálóba. Ez a néhány pillanat elég volt, hogy a kiskanász odaugorjon hozzá. Mielőtt a sárkány a hálót teljesen szétszaggatta volna, a legény a vastag harangkötelet a szája köré tekerte, majd átfonta a szárnyakon, s végül a hosszú kötél másik végével a lábára is hurkot vetett.

A sárkány nem tudott többet se megmozdulni, se tüzet okádni.

Lassan szállingóztak elő az emberek a Főtérré. Csak óvatosan mertek közelebb kerülni. Nem tudták elhinni, hogy sikerült a fenevadat ártalmatlanná tenni. A robosztus test a harangkötél fogságában a lábuk előtt hevert.

– Jöjjenek csak, jöjjenek! – bátorította őket a betyár –, ez már nem harap.

S az emberek egyre csak jöttek. Néhányukkal az idős férfi már jó barátságba került.

– Szép dobás volt, Jancsi bá’ – veregették meg az öreg vállát.

Végre a király is megérkezett, mögötte ott tolongott egész udvartartása. Jött az udvarmester a csillagjóssal, a szakácsné a két kuktával, s még az obsitos fegyvermester is előkerült valahonnan. Mind a csodájára jártak a tehetetlen fenevadnak. Csak a királykisasszony hiányzott. S a kiskanászt se lehetett látni.

Vilma a legénnyel kéz a kézben a Virágsűrű közepén állt. A tündérek körbevették, s fényük lágy burokba vonta őket. A hosszú hajú tündér tenyerével lágyan végigsimított a leány sebes arcán. Vilma megremegett a fájdalomtól. Úgy érezte, mintha a sárkány tüze perzselné bőrét. A kiskanász becsukta a szemét, nem tudta elnézni a másik szenvedését. Egyre csak vékony, kecses kezét szorongatta. Szerencsére a fájdalom nem tartott soká. S ahogy múlt az égető érzés, úgy tűntek el a hegek is a leány arcáról.

Mire a legény ki merte nyitni a szemét, Vilma tiszta arccal, királynői méltósággal állt előtte.

Ekkor előlépett a hosszú hajú tündér.

– Hercegnő! Végre kiléptél szégyenből és fájdalomból szőtt magányodból, s megnyitottad szíved. Csak így tudunk segíteni rajtad. Mert aki bezárja szívét-lelkét, azon még a tündérek varázsa sem segíthet.

A kiskanász két kezébe fogta Vilma rózsás arcát, miközben a tündérek visszahúzódtak a virágtenger közé.

XIV.

A tizennegyedik fejezetben szem nem marad szárazon

Esküvőre készülődött a birodalom. Az eseményen mindenki részt akart venni, hogy együtt ünnepeljenek megmentőjükkel, a kiskanással, aki garabonciás módjára meglovagolta a sárkányt.

Már majdnem elkezdődött a ceremónia, amikor olyasmi történt, amilyen a birodalom életében még sosem: a Virágsűrű felől énekszó csendült fel. A tündérek hosszú sorokban, énekelve vonultak az esküvőre.

Az emberek tátott szájjal bámulták a fénylő lényeket. „Hát mégis igaz a mese...” – lehetett hallani innen is, onnan is a suttogást. S most már azt is megértették, hogy lehet az, hogy a kanász még mindig legényforma volt, noha, már túl járt a harmincon. Hát persze, a tündérvárás...

Maga az öreg király helyezte a koronát a kiskanász fejére, az udvarmester pedig az oltárhoz vezette az ifjú párt. Az esküvői szertartás alatt szem nem maradt szárazon. Az egybegyűltek könnyzáporon át csodálták Vilma gyönyörű arcát, amely pont úgy tündökölt, mint amikor megszületett.

Az ifjú pár úgy döntött, nem a kastélyban fog lakni, bár az a tűzvészben nem pusztult el. Vilma a fájdalmas emlékek miatt nem akart a rideg palotába visszatérni, a kiskanásznak meg a tágas legelők után túl szűkös lett volna az épület. Míg ők nászúton járnak, a dombtetőre felépül egy új palota, méghozzá – az ifjú férj kérésére – fából, így talán megszokja a négy falat, s a fa illata emlékezteti erdők-mezők illatára. A dombtetőről kormányozzák majd az országot. S az emberek reggelente onnan fentről hallhatják majd a furulyaszót.

Végül – ha hadserege nem is – zsandárja azért lett a birodalomnak. A betyárt kinevezték kapitánnyá. Így Mocsoládiára valóban igaz lett a mondás: betyárból lesz a legjobb pandúr! Megpróbálták rendbe hozni a rozsdás ágyút, talán ismét durrogtathatnak vele. Ha másra nem lesz jó, az öreg király szőlőjéből elzavarja majd a varjakat és a seregélyeket.

Az ünnep alkalmából meg akarták kondítani a harangot, de a kötelet nem találták. Az még mindig a sárkányt tartotta fogva, aki már egyáltalán nem hasonlított félelmetes gonosztevőre. Ahhoz, hogy a gyomrában újra felizzon a láng és tüzet okádjon, hosszú esztendőkre lesz szüksége. Így a szájáról levették a kötelet. A gyerekek egyre közelebb merészkedtek hozzá, és volt, aki eleséget is hozott neki.

Az új király majd eldönti, mi legyen a sorsa, hisz ő győzte le.

XV.

A tizenötödik fejezetben a sárkány elnyeri méltó büntetését

Az újdonsült király feltette az embereknek a kérdést, amit már mindenki nagyon várt:

– Mi legyen e gonosz bestia sorsa?

Vakaróztak az emberek. Láthatólag tanácstalanok voltak.

– Legjobb lenne elpusztítani, felség – mondta hosszas töprengés után a csillagjós. – Ha feléled, ismét veszélybe sodorhatja a birodalom békés életét.

Azok, akiknek a háza a tűz martalékává lett, haragosan bólogtak.

– Úgy van, úgy van! – helyeselt az udvarmester is. – Bár az is lehet, hogy a kiskanász..., bocsánat... – köhintett egyet zavartan – őfelsége furulyázhatna neki, talán attól megszelídülne.

– Etessük meg inkább rózsalekváros palacsintával, attól biztos jóságos lesz! – kiabált közbe a szakácsné, mire a jelenlévők hangosan felnevettek.

– Jó uram! – szólt a betyár –, korábbi életem ellenére engem is befogadtatok, talán még ő is megváltozhat – mondta. Többen igazat adtak neki.

– Ez bizony nehéz kérdés – csóválta fejét az öreg király, s örült, hogy nem neki kell döntenie, hisz a trón és vele minden felelősség immár vejére szállt.

Vilma nem szólt semmit, de könyörgő tekintete ezt mondta: „Drága férjürem, ugye, meghagyod az életét?!”

Megosztotta az embereket a kérdés. A fenevad hiába pusztította el csaknem a birodalmat, nem volt szívük végezni vele. No, de életét meghagyni se merték. Most mi legyen?

Ekkor előléptek a tündérek és rátették kezüket a magatehetetlen sárkány pikkelyekkel borított testére. S ahogy nemrég Vilma arcáról eltűntek a hegek, a fenevad kemény pikkelyei az érintéstől úgy váltak még keményebbé. A sárkány lassanként robosztus sziklakővé változott.

A tündérek kőbe zárták a fenevadat!

De ezzel még korántsem volt vége. Mintha láthatatlan szobrászkezek vésnék a sziklát, a sárkány teste tovább alakult. A végére csak egy lángcsóva maradt, mely a tűzokádó fenevadat idézte. Egy kőláng.

Ez lett a sárkány büntetése.

Míg az ifjú pár a nászútra készülődött, az öreg király előtt ott tornyosult a viadalról megmaradt, nagy halom palacsinta. Őfelségét az sem zavarta, hogy kihültek a finomságok. Egymaga ette meg mindet, ezzel ünnepelve, hogy a kiskanász megszabadította a királyságot a sárkánytól.

„Ej, a rózsalekváros palacsinta még mindig a legfinomabb dolog a világon!” – nyugtázta nagy meglepéssel, miközben sorra tüntette el egyiket a másik után. Ezért – még, mielőtt átadta volna a kormányzást ifjú vejének – törvénybe iktatta, hogy minden évben meg kell ünnepelni a Palacsinta Napját, amelyből azóta is hétországgra szóló vigadalom kerekedik!

A kővé vált láng pedig ma is ott áll a Fötéren, s emlékezteti a birodalom lakóit az összefogásra és a kitartásra, amivel sikerült legyőzni ősi ellenségüket.

UTÓSZÓ

A Hold lassan járja útját a tenyéryi birodalom felett. Nem sietős neki. Elégedetten szemléli a nyugvó tájat. Látja a tűzvészből felépült házakat, a csűröket, a dombtetőn álló új fapalotát, a Főtéren a kőlángot, a kastélyt, a kastély szomszédságában a Virágsűrűt, s körben a végeláthatatlan erdőséget. Jólesik neki látni a békességet, miközben hallgatja a felhők közé felkúszó furulyaszót. Mikor kedvére kigyönyörködí magát, tekintetét az alvó tóra szegezi. Megnyugodva sóhajt egyet, de ahogy jobban odanéz, szinte eláll a lélegzete, s egy pillanatra meg kell állnia. A csillagjós, aki a messzelátójával éppen ez égboltot fürkészi, nem akar hinni a szemének: az égi vándor egy pillanatra valóban megállt! A Hold is azt hiszi, a szeme káprázik. Nagyot pislant, lehunyja pilláit, majd újra felnyitja szemhéját. Sokáig nézi így az alvó tavat, de már semmi furcsát nem észlel. Lassan megnyugszik, s békésen folytatja útját. Biztos csak a szeme káprázott.

Az előbb egy pillanatra azt hitte, apró lángocskák táncát látja a víz tükrén...